

Myt - För ung för att använda AKK

Myt om AKK

Denna myt härrör från några få övertygelser om små barn och användningen av AKK.

- Barn måste ha en viss kronologisk ålder.
- Det finns en specifik uppsättning färdigheter som ett barn måste ha först.
- Ett barn måste kunna kommunicera självständigt.

Låt oss ta en närmare titt på vad forskningen berättar för oss!

Vi måste vänta med att använda AKK tills de har en viss kronologisk ålder.

Det finns inga bevis för att barn måste ha en viss kronologisk ålder för att dra nytta av AKK (Romski & Sevcik, 2005). Ett av de främsta problemen kan vara tron att införandet av AKK i en tidig ålder kommer att hindra utvecklingen av naturligt tal som det primära kommunikationssättet. Forskning har visat att introduktion av AKK korrelerar med förbättring av naturligt tal - även i situationer där ingen talterapi har givits (Ballinger, n.d.).

Vi måste vänta eftersom det finns krävs förutsättningar för att introducera AKK.

Vissa människor tror att ett barn behöver ha särskilda färdigheter att använda AKK. De kan till exempel tro på att ett barn behöver ha vissa kognitiva (tänkande) färdigheter som orsak/verkan (en händelse orsakas av en annan), planeringssteg till ett mål, objektstabilitet (objekt finns fortfarande även om det inte ses, hörs eller berörs) och annat. Forskning har visat att detta är felaktigt.

Forskarna Kangas & Lloyd (1988) granskade en rad olika tidiga språkstudier och fann att kognitiv utveckling och tal- och språkutveckling har ett inbördes samband men inte ett orsakssamband. Kognitiv utveckling leder till exempel inte till talutveckling eller vice versa. De noterar att "kommunikation också kan vara ett medel för att öka kognitiva färdigheter".

Verkligheten för AKK för små barn är att det inte finns några förkunskaper för kommunikation när AKK-stöd används. Kommunikation börjar vid födseln, oavsett kommunikationsmetod (t.ex. gråt, kel, gester, titta på den person som talar), så deras naturliga handlingar och åtgärder är de enda nödvändiga förutsättningarna (Cress & Marvin 2003). Även i ett tidigt skede kan barn och vuxna lära sig att kommunikation enheter är "värda mödan att använda för att uppnå ett syfte (Cress, 2006)."

(t.ex. kommunikation).

Vi måste vänta på att de kommunicerar självständigt innan de får AKK-enheten.

En annan anledning till att människor kan fördröja eller hålla tillbaka AKK är att de tror att kommunikation måste vara en självständig handling (genomförd utan hjälp). Denna uppfattning ignorerar det faktum att ingen av oss kommunicerar självständigt. Även den mest verbala talaren måste ibland leta efter ord. De får också frågor för att klargöra ett uttalande eller kan uppmanas att komma ihåg en detalj. Kommunikation sker inte i vakuum. Vi förlitar oss på att andra ska interagera med oss för att skapa mening (sammansättning) och att ge hjälp/stöd när det behövs (Cress & Marvin, 2003). Detta gäller särskilt för små barn. Verkar det inte bakåtsträvande att vänta på att någon ska kommunicera utan hjälp istället för att testa AKK? Att använda AKK hjälper unga barn att lära sig att kommunicera mer självständigt.

Vad kostar det att vänta?

AKK påverkar oberoende kommunikation positivt men har också en positiv inverkan på språk, kognition och läsförmåga. Med AKK ökar också barns deltagande i utvecklingsmässigt viktiga sociala, pedagogiska och lek miljöer (Branson & Demchak, 2009). I en nyligen genomförd studie fastställde forskare att AKK-interventioner kan tjäna till att förbättra ännu fler utvecklingsområden för mycket små barn, såsom fysisk rörelseförmåga.

Liknande resultat sammanfattades av National Scientific Council on Developing Child (2007) att de långsiktiga fördelarna med AKK-interventioner för små barn är positivt. De uppgav att det är viktigt att fokusera på AKK-användning hos spädbarn och småbarn eftersom det finns bevis för att det vid ett barns tidiga lärande under de **första 3 åren** i livet läggs en grund för senare utveckling av hjärnan.

Var börjar jag?

Låt oss börja med att titta på AKK som en interventionsmetod som använder flera kommunikationsmetoder, inklusive gester, kommunikationsenheter/tavlor/böcker och naturligt tal som kan "omfatta ett barns fullständiga kommunikationsförmåga (Romski & Sevcik, 2005)." AKK kan spela någon av följande roller - förstärka (underbygga) ett barns naturliga tal, vara det främsta sättet ett barn kommunicerar, ett system som hjälper ett barn att både förstå (input) språk som talas med dem OCH deras kommunikationssätt (output) och/eller fungera som en del av en språkinterventionsstrategi. AKK ger ett barn möjlighet att använda något av dessa sätt för att lära sig språk och kommunicera sina idéer.

Det är viktigt att komma ihåg att AKK-intervention är ett beslut baserat på kommunikationsbehov och att behoven och förmågan kommer att förändras när ett barn växer och utvecklas. AKK-strategier och verktyg kan och bör användas för att bidra till utvecklingen av kognitiv språkförmåga som gynnar ett barns förvärv av språk och inlärningsförmåga. AKK-stöd ska inte elimineras eller fördröjas utifrån egenskaper för en viss åldersgrupp, utan snarare ses som ett möjligt verktyg för att övervinna kommunikationsutmaningar för en individ som behöver ett sätt att komplettera sitt tal.

Referenser:

Romski, M., & Sevcik, R. (2005). Augmentative communication and early intervention: Myths and realities. *Infants and Young Children*, 18(3), 174-185.

Ballinger, R. (n.d.) Fears and Myths of AAC. Retrieved November, 2016 from <http://cehs.unl.edu/documents/secd/aac/YAACK.pdf>.

Kangas, K., & Lloyd, L. (1988). Early cognitive skills as prerequisites to augmentative and alternative communication use: What are we waiting for? *Augmentative and Alternative Communication*. 4 (4), 211-221.

Cress, C. & Marvin, C. (2003). Common questions about AAC services in early intervention. *Augmentative and Alternative Communication*, Vol. 19 (4), pp. 254-272.

Cress, C. (2006). Strategies for incorporating formal AAC into children's earliest communication interactions. Hämtad från http://www.asha.org/Events/convention/handouts/2006/0905_Cress_Cynthia/

Branson, D., & Demchak, M. (2009). The use of augmentative and alternative communication methods with infants and toddlers with disabilities: A research review. *Augmentative and Alternative Communication*. 25 (4), 274 — 286.

National Scientific Council on the Developing Child (2007). The timing and quality of early experiences combine to shape brain architecture: Working paper #5. Hämtad från <http://develingchild.net>.

Övriga referenser:

Beukelman, D., & Mirenda, P. (2005). *Augmentative & Alternative Communication: Supporting Children & Adults with Complex Communication Needs*. 3rd ed. Baltimore: Paul H. Brookes Publishing.

Drager, K., Light, J., Carlson, R., D'Silva, K., Larsson, B., Pitkin, L., & Stopper, G. (2004). Learning of dynamic display AAC technologies by typically developing 3-year-olds: Effect of different layouts and menu approaches. *Journal of Speech, Language and Hearing Research*. 47 (5). 1133-1148.

Drager, K., Light, J., Speltz, J., Fallon, K., & Jeffries, L. (2003). The performance of typically developing 2 1/2-year-olds on dynamic display AAC technologies with different system layouts and language organizations. *Journal of Speech, Language and Hearing Research*. 46 (2). 298- 312.